

ЗМІ з дискримінації менеджменту підприємства-«жертви»; дестабілізацію роботи підприємства шляхом різного роду запитів монетарного акціонера про господарську і організаційну діяльність; завдяки запитам акціонерів, депутатів, громадських організацій до органів прокуратури, МВС, податкової служби тощо дестабілізується робота підприємства через позачергові перевірки; з метою дискредитування та ізолювання від управлінських функцій осіб, які знаходяться в системі управління робляться спроби порушення кримінальних справ щодо них правоохоронними органами; скуповуються дані реєстру підприємства у реєстратора (останнім часом є приклади і підкупу самого реєстратора).

4. Дії, пов'язані з порушенням законодавства – «чорне рейдерство». В основі таких дій лежить неправове рішення суду.

Універсального способу захисту підприємства від рейдерства немає. Утім, шанси рейдера на успішну атаку значно знижуються, якщо власник вчасно вибудує кілька ліній оборони, ретельно структурує систему власності, розробить способи прийняття рішень.

Практика показує, що найефективнішим від захоплення підприємства рейдерами є захист превентивного характеру. Його стратегічна мета – максимальне підвищення вартості захоплення підприємства для того, щоб зробити атаку рейдерів нерентабельною, а отже – недоцільною. Відповідно власникові необхідно здійснити заходи, щоб перевести інтерес потенційного рейдера із площини корпоративного захоплення на цивілізований механізм об'єднання та поглинання.

Для цього слід провести системну реструктуризацію бізнесу, що дасть змогу створити таку систему володіння і управління найбільш привабливих активів, яка зробить захоплення рейдерами підприємства нерентабельним бізнесом.

Аналізуючи наведене, зазначимо, що рейдерство як перерозподіл власності від менш, ефективного власника до більш конкурентоспроможного менеджменту – це закон ринку, але для протидії існуючій проблемі «сірого» і «чорного» рейдерства, боротьби з незаконним захопленням підприємств, на державному рівні, поряд з діючою програмою системної боротьби з корупцією та економічною злочинністю необхідно внести зміни до українського законодавства. Всі ці зміни, на дозволять на державному рівні більш чітко регулювати і впливати на ті криміногенні процеси, що останнім часом мають місце в суспільстві у зв'язку з незаконним захопленням підприємств.

Чепеляк К. В.

курсант ФПФОДР Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Поливанюк В. Д.

науковий керівник кандидат юридичних наук, доцент, старший

викладач кафедри тактико-спеціальної
підготовки ФПФППД
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА ЯК ОДИН ІЗ СУБ'ЄКТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Актуальністю даної теми є те, що на сьогоднішній день, помітною є тенденція стрімкого переходу людства з матеріальної сфери відносин до віртуальної сфери в кіберпросторі. Основними компонентами таких віртуальних відносин є, перш за все, телекомунікаційні та комп'ютерні мережі. Тому незаперечним є той факт, що в таких умовах значення оперативної діяльності правоохоронних органів та їх ефективне розслідування і виявлення в таких умовах зростає, зміцнюючи при цьому акцент у бік аналітичної роботи. Інформаційна сфера є системоутворюючим фактором життя суспільства в цілому, саме тому вона широко впливає на стан національної безпеки України.

Розвиток фундаментальних наук - теорії інформації, фізики та математики, а згодом і похідних від цих наук інформаційних технологій, радіоелектроніки стали основною причиною виникнення та розвитку інформаційного суспільства.

Проте існує і зворотний бік, а саме, особливу небезпеку становить зазіхання на інформацію, що містить державну таємницю, яка в свою чергу потребує її захисту. В результаті чого на міжнародній арені наук виникає нова-інформаційна безпека України. Інформаційна безпека включає в себе не тільки технічний захист інформації, а й загальнодержавну нормативно-правову організацію.

Базові засади інформаційної безпеки нашої держави закладено у статтях 17, 19, 31, 32, 34, 50, 57 та 64 Конституції України [1].

Закон України «Про інформацію» закріплює право громадян України на інформацію, закладає правові основи інформаційної діяльності [2, с.650 – 651].

Завдання щодо системного реформування для органів внутрішніх справ, спрямоване на ефективну боротьбу зі злочинністю, охорону громадського порядку та захист прав громадян, котре має на меті якісно реформувати вже існуюче інформаційне забезпечення, і тим самим має відповідати всім змінам існуючої структури органів внутрішніх справ.

Попри все, на сучасному етапі розвитку нашої країни існують реальні загрози національній безпеці України саме в інформаційній сфері.

- маніпулювання свідомістю людей, шляхом розголошення недостовірної інформації;
- обмеження доступу людей до інформації;
- поширення завдяки засобам масової інформації жорстокості та насильства;
- комп'ютерний тероризм та злочинність;

- особливо небезпечне діяння, у вигляді розголошення інформації, яка належить державі, що спрямована на забезпечення інтересів та потреб суспільства.

В рамках сучасної реформи в системі МВС змінюється, в першу чергу, парадигма системи правоохоронних органів. Відбувається ліквідація цілого ряду вже існуючих підрозділів. На зміну яким приходять нові з іншими функціями. Саме тому в цих умовах інформаційне забезпечення ОВС повинно перебудовуватися, задля того щоб відповідати тим умовам і завданням котрі були змінені.

Реформа стосовно інформаційної системи органів внутрішніх справ має розвиватися за такими напрямками:

- модернізація вже існуючої захисної системи інформації;
- створення нормативно-правових актів, які визначають механізм модернізації;
- розробка стратегічного планування, а також управління інформатизаційними процесами України;
- визначення цілей стосовно модернізації ОВС інформаційного забезпечення;
- інтеграція нових підрозділів органів внутрішніх справ в існуючу систему та розробка підсистем;
- модернізація старої технічної бази згідно змінених вимог;
- навчання працівників нових підрозділів якісно використовувати інформацію для вирішення різних оперативно-службових питань;
- якісна підготовка персоналу задля технічного обслуговування будь-яких інформаційних систем(підсистем).

Отже, узагальнюючи вище наведене необхідно зазначити, що розвиток інформаційної безпеки не лише державна функція, але й обов'язкова умова задля широкого використання інформаційних ресурсів, щоб створити розвинуте інформаційне середовище. Вирішення завдань у сфері інформаційної безпеки дасть змогу створити таку сучасну систему ОВС, яка сприятиме повній реалізації політики в реформуванні системи правоохоронців.

Підсумовуючи, хотілося б сказати, що системне бачення щодо підтримання інформаційної безпеки як у політичному так і в правовому аспектах на сучасному етапі в Україні відсутнє. Саме тому майбутня діяльність органів та установ стосовно забезпечення та підтримання інформаційної безпеки повинно охоплювати перш за все її психологічну та технічну складові.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. – Урядовий кур'єр. – 13 липня 1996 р.
2. Закон України “Про інформацію” // Відомості Верховної Ради, 1992, № 48, с. 650 – 651.

Чередніченко М. М.